

LBRIS

We know
books

**WERONIKA ANNA
MARCZAK**

Familia Monet

Prințesa

Traducere din limba polonă de
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București

Rodzina Monet. Królowna
Weronika Marczak
Copyright text © Weronika Anna Marczak
Copyright ediția originală © MUZA SA, Varșovia 2022, 2023
Toate drepturile rezervate

Familia Monet. Prințesa. Partea I
Weronika Marczak

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Oana Sănițariu
Corector: Ana Ion
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Marczak, Weronika

Familia Monet: Prințesa / Weronika Anna Marczak. - București: Litera, 2024
2 vol.

ISBN 978-630-342-014-1
Vol. 1. - 2024. - ISBN 978-630-342-285-5

821.162.1

1 STRĂINII

– Trebuie să aveți grijă de ea.

Will, a cărui mână se strânsese protectoare pe umărul meu, le-a aruncat băieților o privire semnificativă și a adăugat:

– Vorbesc serios, să fiți blânzi cu ea.

Dylan și-a dat ochii peste cap, Shane și-a tras nasul și a dat din cap, iar Tony s-a prefăcut că nu aude, uitându-se fix în flacăra brichetei cu care se juca. Focul se reflecta în irisurile lui indiferente, de un albastru-pal, formând cu ele un contrast interesant.

Eram în garaj, și unul dintre oamenii care lucrau pentru frații mei se folosea de puterea bicepsilor săi uriași ca să ne stivuiască valizele în portbagajul unei camionete mari. Era miezul nopții și nu trecuse prea mult timp de când mă frecam la ochi cu dosul mâinii ca să mă trezesc. Mai căscam și acum din când în când, înfășurându-mă în hanoracul cald, în timp ce priveam de pe margine pregătirile de călătorie.

Încet-încet, deveneam din ce în ce mai entuziasmată, dar simțeam și unele temeri. Îmi părea foarte rău că Will nu merge cu noi în vacanță! Will era matur și excepțional de bun cu mine – ei bine, ceea ce cu siguranță nu puteam spune despre ceilalți frați ai mei.

– Iar tu trebuie să ascuți de ei. Ascultă! Sunt răspunzători pentru tine.

Am privit în direcția de unde venea noua voce, deși nu era nevoie să verific deloc cui aparținea. Răceala care emana mereu din ea era, la urma urmei, unică.

Vincent a intrat și el în garaj. Eu înghețam în ciuda hanoracului pe care îl purtam, dar el, ca și restul fraților mei, era îmbrăcat doar într-un tricou și niște pantaloni de trening de culoare închisă. Era singurul dintre frați care ieșea în evidență într-o astfel de ținută. Îl văzusem prea des în cămăși clasice ca să nu fiu surprinsă să-l văd acum așa. Totuși, anumite aspecte din înfățișarea lui rămăseseră la fel, cum ar fi inelul masiv cu sigiliu de pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Mă întrebam dacă îl scotea vreodată.

La vorbele lui, toți cei trei frați mai mici au zâmbit în direcția mea, iar eu mi-am înăbușit dorința de a bate din picior și de a striga ceva de genul „asta nu e corect“. Era puțin probabil să fiu luată în serios, așa că mi-am strâns discret mâinile în pumni.

În cele din urmă, Will m-a sărutat pe frunte și mi-a urat distracție plăcută. Era timpul să ne urcăm în mașină. Scaunele excepțional de confortabile promiteau o călătorie relaxantă. Singurul dezavantaj major a fost că a trebuit să împart un spațiu mic cu băieții. Shane stătea lângă mine, iar Dylan vizavi de mine și am reușit deja să mă cert cu el pe drum spre aeroport. Pur și simplu nu-mi plăcea faptul că respingea unele dintre întrebările mele nevinovate cu un bătăran „du-te și te culcă“.

Nu-mi puteam imagina cum voi supraviețui acestor aproape două săptămâni. Ca să nu mai vorbim de coșmarul de a fi închisă cu frații mei într-un avion – un spațiu mic, sus, în aer, fără niciun mijloc de scăpare, timp de câteva ore lungi.

Am suspinat încet.

Ajunsesem să-mi cunosc familia suficient de bine încât să mă aștept la un zbor la clasa întâi. Învățasem deja că luxul era

pentru ei la fel de firesc precum respirația. Dar n-aș fi visat niciodată în viața mea că frații Monet aveau propriul avion privat.

Mă simțeam ca într-un vis când am trecut cu pași siguri pe poarta VIP, direct de pe platforma aeroportului, în micul avion. Chiar lângă scara avionului stătea și ne zâmbea o fată tânără, frumoasă, într-o uniformă îngrijită de stewardesă. Ne-a întâmpinat la bord cu maniere de primă clasă. Shane și Tony au dat imediat dovadă de aceeași politețe, iar în ochii lor se citea sclipirea de încântare pe care o recunoșteam în sprâncenele ridicate.

Dylan s-a dus imediat în cabina piloților și am auzit cum se salută cu unul dintre ei de parcă ar fi fost vechi cunoștințe. Nu m-am concentrat să aud ce anume își spuneau, pentru că rămăsesem ca hipnotizată la vederea fotoliilor simple, tapițate cu piele de culoare deschisă, a canapelei, a pernelor, a lămpilor elegante și a televizorului suspendat. Era suficient spațiu aici pentru a așeza confortabil cel puțin zece persoane.

Tony s-a aruncat pe un fotoliu și a respirat adânc, în timp ce Shane s-a aplecat spre un dulăpior ascuns în peretele avionului, în spatele ușii căruia se ascundea un minibar.

– Stai jos, a bolborosit Dylan, când i-am blocat trecerea spre secțiunea de pasageri a avionului.

Rămăsesem cu gura căscată și, în acest timp, geanta mi-a alunecat de pe umăr. Fratele meu a plescăit de nerăbdare, dar mi-a pus mâna pe spate și m-a îndrumat ușor spre un fotoliu, după ce mă ajutase mai devreme cu bagajul de mână.

M-am cuibărit în fotoliul din piele. Urma să fie un zbor îngrozitor de lung, dar perspectiva de a-l petrece în condiții atât de confortabile m-a făcut să nu-mi mai pese deloc. Stewardesa mi-a explicat cum să-mi prind centura de siguranță, care era ascunsă în pliurile scaunului și nu se vedea atât de evident ca în avioanele comerciale.

În cea mai mare parte a timpului m-am simțit intimidată și uimită de faptul că frații mei își puteau permite să zboare cu un avion privat. Am regretat că nimeni nu se gândise să mă

avertizeze în legătură cu asta. Știam că au mulți bani, conduc supermașini, poartă haine scumpe și iau cina în restaurante exclusiviste, dar să aibă propriul lor avion mi se părea deja un cu totul alt nivel de bogăție.

Mai întâi am admirat norii, apoi i-am privit pe băieți, care se jucau pe consolă. Am citit un pic, m-am prefăcut că dorm puțin, măcar așa nu eram deranjată, apoi chiar am adormit. Pe la jumătatea călătoriei, când Tony și Dylan sforăiau liniștiți în tinși pe locurile lor, Shane a observat că mă plictiseam. A pus pachetul de jeleuri deoparte, și-a șters mâinile de zahăr, apoi și-a scos căștile din urechi și s-a ridicat în picioare.

– Vino încoace, fetițo, a spus el și mi-a făcut semn cu mâna. Hai să-ți arăt ceva.

Eram bucuroasă că cineva mă băgase în sfârșit în seamă și speram că nu doar ca să mă tachineze.

Shane a chemat stewardesa și i-a șoptit ceva la ureche. Fe-meia a dispărut o clipă și s-a întors imediat, chiar înainte să am timp să-i arunc fratelui meu o privire bănuitoare. A dat din cap cu un zâmbet larg spre Shane, iar apoi mi-a făcut cu ochiul la fel de veselă.

– Ce este? am întrebat eu.

Shane nu a răspuns, ci doar și-a pus brațul în jurul meu și m-a tras spre ușa cabinei piloților. A bătut o dată și a deschis, împingându-mă înăuntru printr-un pasaj îngust.

Încăperea era înghesuită și complet dominată de cele două scaune masive ocupate de piloți. În fața lor era un panou lat cu o mulțime de ecrane, pârghii și butoane, dar cel mai impresionant lucru era priveliștea de dincolo de parbriz.

Norii se desfășurau sub noi și parcă alunecam printre ei. De undeva, dintr-o parte, soarele ne privea timid. Ce mi-a plăcut cel mai mult era albastrul nesfârșit al cerului. Cred că nu mai văzusem niciodată în viața mea ceva atât de simplu și de uimitor în același timp.

Shane a râs când piloții au încercat să stea de vorbă cu mine, iar eu, buimăcită de impresii, nici nu i-am auzit. În cele din urmă, totuși, mi-am revenit și am început să le răspund ceva. Nu-mi amintesc ce. Nici măcar nu le-am înregistrat fețele. Nu puteam să-mi iau ochii de la această priveliște minunată. Mult timp am refuzat să mă întorc la locul meu și m-am clintit doar când Shane m-a amenințat că îl trezește pe Dylan și îl trimite la mine.

Deși zborul nostru era liniștit și confortabil, m-am bucurat când, în cele din urmă, căpitanul a anunțat că suntem pe cale să aterizăm. Petrecusem în total aproape optsprezece ore în aer și era mult prea mult pentru capacitățile mele. Aveam nevoie de aer proaspăt și visam să ating pământul cu picioarele.

La fel ca prima dată când respirasem în Statele Unite, am simțit diferența și în Thailanda. Aici, aerul care îmi umplea plămânii părea mai uscat și... mai interesant, pentru că promitea o aventură.

Schimbarea fusului orar și zborul mult prea lung mă întorseseră complet pe dos și tot ce voiam să fac era să dorm adânc. Nu picotisem decât foarte puțin în avion, dar citisem cele două cărți aproape în întregime.

Din păcate, așa cum am constatat, în drum spre hotel mă așteptau alte emoții. Mă gândeam că vom lua un taxi de la aeroport, dar frații mei aveau un alt plan. Mi-am dat seama de asta abia când am ajuns în fața elicopterului.

Oh!

Dylan a schimbat câteva cuvinte cu pilotul, care era cu siguranță un localnic. Eu stăteam acolo lângă el, atât de epuizată de călătorie, încât mă lăsam în întregime în seama fraților mei. Iar ei nu m-au dezamăgit. Puteam să stau și să nu fac nimic, pentru că băieții au avut grijă de tot.

Dylan m-a ajutat să urc în elicopter. M-am așezat pe scaunul din mijloc, ceea ce însemna că urma să fiu sufocată între cei doi frați, dar asta nu mă deranja, mă simțeam chiar confortabil așa. Mă făcea să mă simt mai în siguranță. Creierul meu obosit

era invadat de gânduri prostești. Îmi imaginam cât de ușor aş putea cădea. Poate că pare o prostie, dar, cum nu mai fusesem niciodată într-un elicopter, eram temătoare.

Sunetele care ajungeau la urechile mele erau înăbușite, când Shane mi-a pus pe cap niște căști mari. Microfonul era chiar în fața gurii mele, dar nu am avut puterea să vorbesc și să-l testez. O singură dată am fost tentată să-mi ridic degetele și să ating buretele moale în care era învelit. Apoi Dylan mi-a fixat cureaua.

În căști au răsunat niște voci, iar la scurt timp după aceea elicea a pornit. A început să scoată un sunet atât de puternic, încât am apreciat imediat protecția pentru urechi. În timp ce ne-am ridicat în aer, nu m-am mai concentrat asupra zgomotului.

Am înțepenit și m-am afundat în scaun. Elicopterul nu zbura la fel de sus ca un avion, dar era și mult mai ușor decât acesta și, prin urmare, mult mai puțin stabil. Am încercat să ascult vocile băieților, care glumeau non-stop, brusc incitați și exaltați. Comportamentul lor m-a calmat puțin. Chiar dacă eram îngrozită, am rămas uimită la vederea mării albastre. Sclipea ca și cum milioane de diamante ar fi fost împrăștiate pe suprafața sa. Pluteam deasupra ei de atât de mult timp, încât încet-încet m-am obișnuit cu priveliștea, nu mi-a mai fost frică și, în schimb, i-am apreciat frumusețea. Când la un moment dat am început să pierdem altitudine, am fost gata să intru din nou în panică, dar râsul fraților mei a avut din nou un efect liniștitor asupra mea. Am înțeles că nu ar fi fost atât de binedispuși dacă am fi fost pe cale să ne prăbușim.

Am aterizat pe o plajă și a trebuit să recunosc că Thailanda chiar făcea tot posibilul ca să mă trezească. O briză umedă îmi mângâia obrații, iar priveliștile paradizice mereu prezente mă lăseau tot timpul cu gura căscată. Aveam impresia că fusesem transportată prin intermediul unui portal într-una din lumile fantastice despre care citisem în cărți.

Elicopterul a aterizat într-un golf mic, între stânci uriașe acoperite cu plante exotice. Nu mai văzusem o asemenea nuanță luxuriantă de verde decât pe rețelele de socializare. Am

coborât cu băieții pe nisip – alb și fin ca făina. Linia țărmului se contopea cu linia mării, atât de limpede era apa. În depărta-re, își schimba culoarea de la verde transparent la turcoaz, mai departe părea bleu, apoi albastră. Doar la orizont era o nuanță amenințătoare de bleumarin.

Băieții au început să tragă cu ochiul și să-și arate unul altuia casa care se vedea în spatele viței-de-vie verzi și dese.

Voiam foarte mult să rămân trează, dar pleoapele îmi cădeau fără milă. Mă dojeneam în gând că nu dormisem măcar câteva ore în avion. Fără să stau prea mult pe gânduri, m-am agățat de brațul muscular al lui Dylan, care stătea lângă mine.

– Cât mai durează? am gemut.

– Am ajuns, a răspuns el surprinzător de încet. Aici vom locui.

A făcut semn cu mâna spre casa ascunsă în adâncurile insuliței. Mi-a plăcut felul în care contrastau pereții ei de lemn cu verdele vibrant al plantelor și cu albul plajei. Undeva, o piscină albastră licărea lângă mine, în altă parte era o fereastră mare.

Băieții cărau bagajele, iar eu mi-am înfășurat brațele în jurul corpului. Am strâns cel mai tare atunci când elicopterul a decolat din nou, generând un vânt cu rafale atât de puternice, încât aproape că m-a spulberat în tufișurile exotice.

Aveam o bucată mică de mers pe jos. Știind că într-o clipă voi fi în acea casă încântătoare, m-am simțit motivată să nu cad cu fața la pământ aici și acum. Deși, cu doar o clipă în urmă, mă gândeam dacă să-i anunț pe frații mei că voi trage un pui de somn pe plajă și mă alătur lor mai târziu. Ca o paranteză, aceasta nu ar trebui să fie o problemă – vremea era cu siguranță frumoasă. Întotdeauna am visat să fug de iarnă în țările calde.

Când am pășit pe scândurile maro de pe terasă, privirea mi-a fost atrasă de piscina ispititoare cu forme tradiționale, angulare. Probabil că oricare dintre noi ar fi fost încântat să facă o baie, dacă nu ar fi fost oboseala. Puteam să pariez că nu eram singura care se simțea lipicioasă din cauza murdăriei acumulate pe drum.

Erau și șezlonguri, o masă și chiar un jacuzzi. Văzusem astfel de lucruri doar din când în când în imagini care apăreau uneori pe internet. Am luat în considerare și posibilitatea că de fapt adormisem și acum visam. Acest lucru mi se părea mai probabil decât realitatea.

Nu am avut puterea să explorez imediat casa, așa că m-am lăsat condusă de Dylan direct în camera repartizată mie. Am răsuflat ușurată și cu plăcere când am pășit cu picioarele goale pe covorul alb pufos, iar ochii mi s-au oprit pe patul dublu imens peste care atârna un baldachin delicat, tot alb, ca și perdelele lungi de la ferestrele imense, larg deschise.

Somnul devenise prioritatea mea, așa că n-am făcut decât să dau nerăbdătoare din cap când Dylan m-a informat că valizele vor fi aduse mai târziu și că nu ar trebui să-mi fac griji, pentru că lucruri cum ar fi pijamalele și articolele de toaletă făceau parte din echipamentul camerei și erau gata de utilizare.

Ei bine, nu eram deloc îngrijorată. Am făcut aproape orbește un duș rapid, mi-am pus pijamaua roz-pal, din bumbac plăcut la atingere, compusă dintr-un tricou cu bretele și pantaloni scurți cu o fundă. Am adormit în momentul în care capul meu a atins perna confortabilă, compactă și mirosind a proștețime.

Nici nu am avut timp să analizez toate evenimentele. Iată că tocmai sosisem cu un avion privat în Thailanda. Am ajuns cu elicopterul pe insula încântătoare unde urma să-mi petrec vacanța de iarnă cu frații mei.

Încă părea prea incredibil ca să mă gândesc la asta prea mult timp.

M-am trezit târziu după-amiază. În mod normal, m-aș fi rostogolit pe partea cealaltă, dar o rafală de vânt și umbra unei frunze exotice pe perete mi-au amintit unde mă aflam.

O, Doamne!

Asta a fost suficient pentru a mă trezi de-a binelea. Îmi reîncărcasem bateriile, așa că acum puteam decide dacă să mai trag un pui de somn sau să încep să mă bucur de vacanță.

Curiozitatea și entuziasmul au învins, așa că m-am târât afară de sub așternuturi. Mai devreme, în baie zărisem un halat larg, cu mâneci largi și scurte, asortat cu pijamaua.

Legându-mi un cordon în jurul taliei, m-am uitat la mare, pe care o vedeam de la ferestrele dormitorului meu. Soarele apunea încet, dar era încă rezonabil de luminos, așa că tot mai puteam admira locul fabulos spre care zburasem în această dimineață.

Mi-am mai pieptănat părul înainte de a cobori scările. Simteam deja că s-ar putea să am o problemă cu el aici. Părul meu se încrețise puțin, ceea ce am constatat cu nemulțumire, dar cel puțin fața mea părea odihnită. Mi-am pus în picioare șlapii cu barete foarte subțiri, argintii. M-am întrebat de ce mi se spusese să-mi fac bagajele, din moment ce nu aveam nevoie de conținutul valizei. Aveam pregătite aici chiar și peelinguri de corp și diverse creme.

Eram curioasă să văd dacă frații mei se culcaseră și ei și, în cazul acesta, dacă se treziseră deja. Mi-am răspuns singură la această întrebare când am pășit în liniște pe scări și am auzit zgomotul mașinii de măcinat cafea. M-am gândit că probabil Dylan își făcea un espresso dublu ca să se pună pe picioare după călătoria lungă.

În niciun caz nu mă așteptam să văd un bărbat străin plimbându-se prin bucătărie. M-am oprit brusc. Șlapii mei au clămpănit pe pardoseala de lemn, trădându-mi imediat prezența.

Privirea bărbatului avea ceva care parcă te pironea în pământ. Pur și simplu nu m-am mai putut mișca din loc. Intensitatea ochilor lui întunecați și sălbatici era sporită de ridurile adânci din jurul lor.

La început am crezut că în căsuța noastră intrase vreun tâlhar naufragiat. Citisem odată o poveste asemănătoare. Acolo personajul principal avea, de asemenea, barba și părul lungi, negre și pe alocuri încărunțite. Și, dacă îmi amintesc bine descrierea, îl purta tot așa, strâns într-o coadă de cal joasă, nu foarte îngrijită.

Cu cât mă uitam mai mult la bărbatul care stătea în bucătărie, cu atât observam mai multe diferențe între el și un posibil naufragiat. Acesta de aici era îmbrăcat foarte îngrijit cu o cămașă albă de in. Nasturii de sus erau descheiați lejer, iar mânecile îi erau suflecate până la coate. În jurul gâtului îi atârna un lanț de argint, avea niște curelușe la încheietura mâinii drepte și o brățară groasă de metal la stânga.

Privirea i s-a înmuiat când m-am uitat lung la el, dar tot nu am răsuflat ușurată. Mi-am încrețit sprâncenele cu suspiciune când am avut brusc impresia ciudată că îl recunosc de undeva.

– Scuzați, am mormăit precaută, și fiecare celulă din corpul meu se pregătea pentru o fugă imediată. Îi caut pe frații mei.

Unde naiba au dispărut?

Buzele bărbatului s-au curbat într-o jumătate de zâmbet.

– Băieții au plecat la plajă. Nu au vrut să te trezească.

Felul în care se uita la mine mă făcea să mă simt stânjenită. În plus, cuvintele lui m-au neliniștit. Au plecat la plajă fără mine? M-au lăsat singură? Cu un bărbat străin în casă? Nu era genul lor. Știau măcar că este aici? Îl cunoșteau? Evident, el îi cunoștea.

M-am uitat în tăcere la el o clipă, neștiind ce să-i răspund.

De ce se uita la mine atât de ciudat? Poate că și el mă mai văzuse undeva înainte.

Deja deschideam gura să anunț că, în acest caz, mai bine m-aș duce să-i caut, când el a vorbit din nou.

– Am așteptat să cobori... Hailie.

Am tremurat auzind cum mi-a pronunțat numele. Ca și cum ar fi fost la o cină elegantă și tocmai gustase din felul principal de mâncare. Poate că era doar imaginația mea, dar părea periculos. Am vrut să-l întreb de unde îmi știe numele, dar am amuțit auzindu-i următoarele cuvinte.

– Ești frumoasă.

Le-a șoptit mai mult pentru el decât pentru mine, dar tot m-a trecut un fior neplăcut.

– Trebuie să-l găsec pe Dylan, am spus, făcând repede un pas înapoi.

Cred că și-a dat seama că mă speriasse, pentru că a clipit brusc și a întins o mână cu palma deschisă spre mine, ca și cum ar fi încercat să mă oprească în felul acesta. Pentru o clipă mi-am imaginat că se va dovedi că este un magician care își va folosi abilitățile supranaturale ca să mă domine, dar, din fericire, nu cred că avea niciuna, pentru că niciun zid invizibil nu m-a oprit să mă îndepărtez puțin mai mult.

– Așteaptă. Frații tăi sunt pe plajă, serios, a spus el, și în vocea lui era o notă de rugămintă care m-a intrigat.

Nu eram obișnuită să-și dorească cineva atât de mult să stea de vorbă cu mine.

– Ei știu că vreau să vorbesc cu tine. Au fost de acord să ne ofere puțină intimitate.

Am ridicat o sprânceană. Nu voiam să fac atâta caz de scepticismul meu, dar nu era vina mea că tipul îndruga prostii.

– Frații mei au mania de a mă controla la fiecare pas, iar dumneata îmi spui că au decis brusc să mă lase aici singură ca să pot vorbi cu un străin... cu o persoană străină care spune că sunt frumoasă?

Un colț al gurii bărbatului s-a dus în sus.

– Poate că a sunat ciudat, nu m-am gândit. Îmi pare rău, a recunoscut el și a clătinat din cap.

S-a apropiat de blatul de bucătărie dintre noi, dar nu l-a ocolit, ci doar și-a sprijinit mâinile de el și a suspinat adânc, devenind serios.

– Ascultă, Hailie, chiar aș vrea să vorbesc cu tine și asta cât mai curând posibil, pentru că sunt multe de discutat. Dacă nu te superi, îți sugerez să ieșim pe terasă.

A arătat nepăsător spre ușa de sticlă.

– De acolo îi vei putea vedea pe băieți. Te vei convinge că nu am mințit. Nu ți-aș face niciodată vreun rău, dar dacă te simți mai confortabil cu ei la vedere, atunci nicio problemă.

M-am gândit puțin la propunerea lui. Habar n-aveam despre ce voia să vorbească cu mine acest om, dar m-am îndreptat oricum spre terasă. În principal pentru a verifica dacă într-adevăr îi voi vedea de acolo pe frații mei. Îndreptându-mă spre terasă, am avut grijă să păstrez cât mai multă distanță față de bărbat. După evenimentele de la Audrey și din pădure, adoptasem principiul încrederii limitate.

Înconjurată de plante exotice, terasa părea neobișnuit de intimă. M-am apropiat imediat de balustrada de lemn și mi-am mijit ochii, căutându-mi frații. Am localizat rapid trei siluete mici. Două se bălăceau în mare și una stătea întinsă pe plajă și doar înclina o sticlă. Erau cu siguranță ei, iar acest lucru a fost confirmat sută la sută de răcnetele puternice ale lui Tony, care răsunau din apă și ajungeau la urechile mele aduse de ecou.

Am răsuflat ușurată.

– Vezi? În orice moment poți să te duci la ei sau poți să-i suni, m-a asigurat bărbatul, stând în spatele meu.

Păstra o distanță rezonabilă între noi, totuși era mai aproape decât mi-aș fi dorit, și m-am crispat din nou. Aș fi vrut ca băieții să se întoarcă, sau măcar să arunce o privire în direcția noastră. Știam că ar fi suficient să ridic vocea și capetele lor s-ar fi întors în direcția casei. Am înghițit în sec, pregătindu-mi corzile vocale pentru o posibilă intervenție, dar nici măcar nu am deschis gura; în schimb, m-am întors cu fața la bărbat și, după o clipă, am dat din cap cu reticență și grație.

M-am așezat pe scaunul de grădină, astfel încât să am o vedere bună spre băieți, în timp ce bărbatul a luat loc de cealaltă parte a unei mese rotunde cu blat de sticlă și a așezat pe ea o ceașcă de cafea pe care și-o pregătise mai devreme.

– Vrei ceva de băut? Apă, cola, poate o ciocolată cu gheață? m-a întrebat el și am văzut că încerca să pară prietenos, dar i-am mulțumit sec, pentru că încă îmi aminteam ce făcuse Jerry cu șampania mea și preferam să nu-mi asum niciun risc.

Îi observam pe frați. Tony trebuie să-i fi strigat ceva lui Shane, pentru că acesta și-a lăsat berea, a sărit de pe mal și a fugit în mare, împroșcând cu apă în lateral. Băieții au început să se zbenguie în mare, iar râsetele și insultele creative pe care și le-au aruncat unul altuia au reverberat printre copaci, stânci și printre pereții casei noastre de vacanță.

Atitudinea lor lipsită de griji m-a iritat. Nu-mi plăcea că mă lăsaseră aici și mă întrebam unde naiba este supraprotecția atunci când e cu adevărat nevoie de ea. Totuși, trebuia să recunosc că pur și simplu mi-era frică de situația în care eram. Mama îmi spusese întotdeauna să nu am încredere în străini. Mai ales în bărbați. Bărbați ciudați.

Pentru că tipul cu care stăteam la masă era cu siguranță ciudat. M-am bucurat că halatul și pijamaua mea erau simple și confortabile, nu sofisticate, și în niciun caz – grozăvia grozăviei – sexy, pentru că uneori parcă mă devora cu privirea. Începea într-adevăr să mă îngrijoreze din ce în ce mai mult, chiar mă irita. Avea peste cincizeci de ani, așa că ar fi fost potrivit pentru el să se stăpânească în prezența unei adolescente.

Chiar dacă se uita în principal la fața mea și căuta ceva în ochi.

– Ai putea, te rog, să nu te mai uiți așa la mine? am întrebat în cele din urmă – nu-mi păsa dacă suna nepoliticos.

Bărbatul a înclinat capul.

– Cum anume?

Mi-a acordat toată atenția, ceea ce m-a enervat și mai mult.

– Cam...

Știam exact ce cuvânt voiam să folosesc. Pervers. Dar eram prea bine-crescută ca să-i spun cuiva așa ceva în față. Mai ales unei persoane mult mai în vârstă decât mine și unui străin.

Dar bărbatul avea propria idee, așa că a terminat fraza pentru mine.

– Ca un tată care își vede fiica pentru prima dată?